

beherster Fleertallet af Valgene, og vi have ikke i Loven noget Middel til at betage den Myndighed, de efter Valgprincippet have. De fire Fiemtedele have vel en Valgret; de vælge et lavere Antal og leve kun som af Raade. Jeg troer ikke, at dette er ganske stemmende med vor Forfatnings Væsen. Jeg troer ikke, det er ganske passende, nu, efterat vi i 18 Aar have ventet paa Gjennemførelsen af § 96 i den gamle Grundlov — jeg husker ikke, hvilken Paragraph det er i den nye, — da at gennemføre den under saadanne Forhold, at vi ganske bryde med det Valgprincip, vi ellers have etableret i vor Grundlov. Den samme Betragtning kan gjøres gjældende, naar vi gaar over til Amtsraadene, men det skal jeg ikke omtale nu. Nu siger den ærede Ordfører, at det er en aldeles ubegrundet Frygt, hvis Gaardeierne, saafremt vort Forslag vedtages, vilde frygte for Huusmændenes Herredømme. Men hvorfor i Alverden skalde vi saa ikke vedtage det? Hvorfor saa ikke imødekomme i alt Fald en smuk Tanke, selv om den ingen virkelig Betydning har, naar Frygten for, at dens Udførelse skal medføre nogen farlig Indflydelse, er fuldstændigt ubegrundet? Vil det ikke gjøre nogen stor Forandring i disse Forhold, hvad enten vi vedtage det Ene eller det Andet, saa er det netop endnu en Grund mere til at at vedtage det. Jeg kan forøvrigt ikke ganske billige den ærede Ordførers Udtalelse om den Mangel paa Interesse for Sognesforstanderskabsvalgene, der skalde være tilstede; thi efter mit Kjendskab er der i alt Fald mange Steder, hvor man begynder at faae Dinene op for Betydningen ogsaa deraf. Nu er der en anden Side af Sagen, og det er den, at den ærede Ordfører, saaledes forekommer det mig, vil forsikre os om, at der ved Vedtagelsen af et saadant Forslag som det under Nr. 11 vil beredes Loven uoverkommelige Vanstieligheder. Jeg kan ikke antage, at den ærede Ordfører har faaet noget Mandat til at tale paa den høitærede Ministers Vegne, saa at jeg vilde have ønsket, at den ærede Ordfører i alt Fald

hadde stillet sig lidt mere passiv overfor dette Forslag, indtil vi have hørt den høitærede Minister udtale sig derom. Det er maaskee sandsynligt, at Ministeren kan ønske, at det skalde blive ved det Gamle, og kan troe, at det vil berede ham Ulemper, navnlig paa et andet Sted, hvis han skal gaar ind paa en saadan Forandring, og jeg kan derfor ogsaa godt forstaae, at han vil benytte den Bistand, som den ærede Ordfører i saa rigt Maal tilbyder ham ved denne Sag; men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at, dersom den høitærede Minister ikke har frygtet for mere gennemgribende Forslag til Forandringer end det bestedne Forslag, vi ere fremkomne med, saa troer jeg ikke, at han vilde have modsat sig at faae Valgbestemmelserne optagne i Lovforslaget. Min Opfattelse af den høitærede Ministers Anskuelse om disse Forhold er, at han ikke vil være bange for de Følger, der kunde flyde af en saadan Forandring som den, vi foreslaae, og at han ingenlunde troer, at det, der nu er bestaaende, er det absolut Rigtige, eller at det vilde kuldaste en rolig Udvikling, hvis vi gjorde en moderat Forandring deri. Men jeg kan, som antydet, forstaae, at den ærede Ordførers Stilling i en særegen Grad maa styrke den høitærede Minister i at lade det Gamle blive bestaaende; men, bortset deraf, skalde jeg meget betvivle, at den ærede Minister ikke skalde kunne tage mod vort Forslag; jeg har idetmindste ikke hørt anden Anskuelse om denne Sag, end at han ikke er bange for Bevægelighed paa dette Gebeet, for den Interesse, som en friere Valgret kan skabe. — Forslaget under Nr. 14 hører ganske vist sammen med Forslaget under Nr. 11 og indeholder ganske den samme Bestemmelse, som er vedsvøiet Kjøbstadcommunalloven med Hensyn til den Ret, der er indrømmet Fiemtedelen; det behøver derfor ikke nogen nærmere Begrundelse. Forslaget under Nr. 15 angaaer blot det Punkt, at vi ønske, at Bestemmelsen om, at Fader og Søn ikke maae sidde sammen i Sognesforstanderskabet, skalde udgaae. Det kan gjerne være, at det